

עב:

עין משפט
גר מצוה

כֹּדֶר אֶמֶת פִּי מֵהַלֵּל
בִּירוּשָׁלַיִם הַלְלוּהָ
סֶמֶךְ עֵשֶׂן נֶעֱזָר שֶׁ
אֵלֶּיךָ יִתְּנוּ קִמְצַת עֵצִים:

ומספות רי"ד

י"ד יהודה אמר הרי אנו
 כאשת אשה כל רכב ר' יוחנן
 יוסי אמר מנורשת ואנה
 מנורשת. פ' לא תהיחד
 עם אלה בערים שאת אר
 עליה תהבטל ענין וזהו
 צריכה שם כל בעליה ו' ו'
 ולקמן בפ' הורוק פליגי
 ב"ש וביה' כבגשי' א'
 ואמר ולה פני מפתח
 ופזכרי לה ביה שם א'
 ואצ"פ שנתה ו' א' ו'
 נמר לאחר מיתה
 שם א' אחר מהם
 הוי"ס. פ' בעל כרחיה
 פשטא דמתי' ר' חנין משפט
 דקא' אמת' ר' ליעל ו'
 מהיום א' שני מנפשי
 א' מתי עליה קא' א'
 וזהו אחר הוי"ס שם א'
 נמן רובין שם א' לאשט
 כאחד בנין ואמר לה
 מהיום א' שני מלא מ'
 אלא כ' באייר הרי א'
 א' יוסי נמן ר' יהודה
 אמר כאשת איש לכל
 דבריה. פ' ידקבר ר'
 יהודה לא קנה עתה אלא
 בשעת המהה אבל כל
 יוסי נמן א' אשת מנורה
 ודבא בעל פשה שנתה מתי
 חטאת קברתה. ר' יוסי
 אמר מנורשת וכו'. פ'
 ר' סוכר שאין הגט
 שם אלא בשעת מיתה
 מיהו כל יוסי נמן א'
 הדיןן לה כאשת א'
 הנמורה להיבא אלא עליה
 כחטאת קברתה אלא פס'
 אשת איש ודבא עליה
 מביא אפס' לטע' חזא
 ולבדב' שיתוס פ' תת'
 פליג ר' יוסי על ר'
 יהודה אבל א' הבריא ולא
 מת אנלא מיתלת רכל
 אותן הוי"ס אלא שכל
 נמורה ויהי שיהי שכל
 הגט מעיקר ופשה וכל
 מיין חזי נטא ויהי כ' א'
 שם א' לא אחר מיתה פ'
 הדיןן עבדי לה ר' יוסי
 יוסי נמן א' אשת איש כל
 יוסי נמן א' שני מ' מית
 יהי גיטא ויהי א' נמן
 לאחר מיתה אלא דאי
 לפסוק קונה הגט ויבין
 לפסוק קונה הגט אלא
 אמר לה מהיום א' א'
 מלחא שכל יוסי נמן יהיה
 מנורשת אלא מחזיקה ר'
 יהודה א' אשת איש מנורה
 א' שני מחזיקה בספק פ'
 אמר רבא נעשה כאומר
 א' מעט שאני עובד.
 פ' אצ"פ שאמר לה ר'
 מהיום קסבר ר' יהודה
 ר' יוסי א' שני מהיום א'
 רצ' לגרשה אלא לאחר
 מיתה חזי שלא תהיה
 זקוקה ליכנס ומפי' שאין
 שם לאחר מיתה אלא
 מהיום ר' יוסי א' שני
 אלא אשת א' ספק לטמיה
 ומפי' שכל שעה א'
 א' בספק שעה עשוי
 מ' ומנצט נשאת א'
 שעת קין הגט נחליק
 רכבה ר' יהודה ר'
 יוסי ד' יהודה כ' א'

השנייה עמו באפ"ה. הצורק (למן דף פ"ה) נקרא
המגשר את אשתו ולנה עמו צפונדיק ובסמך מימי לה
המגיירה עמו באפ"ה כדמשמע הכא: נתן לה כספים
השני משום ותר. א"י אפ"ה ראה שנבעלה כיון שנתן לה כספים
והי' בדמות און שייך לשון חוששין
הנהגה כנר נפקלה שהרי היא
היה ולתרומה לא מיעסקה בת כהן
כדיאח עבירה שנבעלה לסמי
נתן ממזר ואבנ קידושין נקט
ששן ומיחו לרבי אלעזר דאמר
הכא על הפעויה שלא לשם
ות"ס * עשאה וזה נקט מיי שפיר
היה כדמות ומהא סתמא דתלמודא
מותר (דף פ"ה): לא אשכח משנה
ברייחא דרבי אלעזר: אמר בן
אמ. דרבי מר מילי סתמן
דידי דאי חוששין לנות און חוששין
יושין: תנא וכלבר שפיר יוסי.
הקונטרס לא דקאמר רבי יוסי.
רשם ואינה מגורשת היינו אם
לנסוק ובשעת מיתה היא
גמורה דאמרנאין ומה מיתה
רשם אבל אם לא תהיה ומה
תהא דללו גיטא הוא ומייח מטהא
ומא דרבי יוסי מפרש הקונטרס
יוך משום דאין ברירה ולא אמרין
ממה הוצרך הדבר שמתחלה היה
מן שעות רחוקות מן המיתה והיתה
לאיש נודא' אלא אין ברירה
שעה משעת מיתה ועד שעת
הה ספק גרידא ואין נראה לרבינו
דף דאי סבר אין ברירה א"כ כי
יך דע שעת מיתה היא ספק
רשם אע"ג הוצרך הדבר לנסוק
נתן שעות היו רחוקות מן המיתה
שעת מיתה ואילך נמי לא תהא
רשם ודאי אע"פ שהוצרך הדבר
שעות שעות שעה היתה ספקה
היתה כיון דבשעה שהיה לגט לחול
היה מצורר ולעיל כרש פרק כל
הדף (דף פ"ה): דייקאן כהדיא דיש
דף כיון דמי מיה א"כ וואפילו
מת מאחיו חולי יהיה לנו לומר
הא מגורשת מספק כל אותם
ימים ולא דאמר הוצרך הדבר
חלו על הגירושין ועוד דפדק
מערבן (שיוצא פ"ה) אמר דלמ"ה
ברירה לא חיל עירוב כל ואם
הכא נמי לא היה להם לגירושין
ולא על כן נראה לרבינו יצחק
רשם ואינה מגורשת משום דמפקחן לא אם חלין הגירושין משעת
הנהגה כר' מאיר או חלין שעה אחת
רשם רב"ס: אמר רבה באובר מיה שאני בעולם. פ"ה
ונטרס שאמר פירוש הרי זה גיטין מעה שאני בעולם ומילתא
נמי נפשיה היא ולא קאי ארשא אחרי זה גיטין מהיוס א"כ
היה לטובי עולמא מגורשת משעת מיתה ואין נראה לר"ת
שנא דמה היא כזאת הימים משמע דקאי אחאי דאורי לעיל
דאמר רבינו יצחק דבמסופתא כהדיא משמע דקאי אמהיוס
מתי דקתי הרי זה גיטין מהיוס א"כ מתי מחולי זה הימים
מתי בעלה ופאי כמציאתא כ"י ומייח פלוגתא דרבי תנא דבסמך
הא לא לר"ת כנא סבב דפ"י רבינו חננאל נעשה כלומר דכ"ף מעה
נמי בעולם) כלומר מהיוס דקאמר היינו מהיוס שעדמה לאחת הגט
ומה שיוכל רק שיוכל מייח שעה אחת סמוך למיתתו ואע"ג דקאי
שם אמהיוס א"כ מתי פירש והא אין גט לאחת מיתה היא
והרי היא לא באש איש לכל דבריה א"כ אין גט לא משעת מיתה
לאחר מיתה אע"ג דלמא מהיוס וכן ר' יוסי דאמר מגורשת
היה מגורשת אינה מגורשת ודאי אלא משעת מיתה ואילך והא אין
לאחר מיתה וא"כ והא דלמא"י כל הינא למלמלת בית דוד
כריתות כותב לאשתו ופירש בקונטרס שהיה כותב גט על מנאי
אם

א) גירסת 'דנינו מנח' ה'ר"ת שמואל ב'נחמן' מלך ד"ה אחר. (ג) ל"ל ור' יוסי סג"ר דא"ן נחמה אל"ל מ"ן ששע"ת הענינה וס"י.

מי שאחזו פרק שביעי גימין

בשש א"ש. והכל עליה במידה כחנן וכשגג בחשלת ואע"פ דמחלוקת חז"ל לפי שלא גירשה אלף קמח למיתה ובגמ' מוקי לה באומר לה במסירת הגט הרי זה גיטך והתגרשני זו מעת שאני בעולם אם ממתי הלקך רבי יוסף סבר ספק מזה הוא דברי רבי יוסי סבר מתי אשת איש היא ורבי יוסי סבר מתי יבא לה גיטא כל שעתא מספקא לן במעת שאני בעולם הלקך ספקא היא והכל עליה בשש מתי: **גמ'** **בדבר אחר**. במשפחה: **והושעין משום זנות**. שמה בא עליה ולקמן פרך מאי קאמר: **ואין הושעין**. שמה בעל לשם קידושין להצריכה גט שני: **מאי קאמר**. קמחי איך הושעין שמה נתמסקו בדבר אחר והדר מתי והושעין משום זנות: **הושעין משום קידושין**. וצריכה גט שני משום קדושין ואין כאן טעם גט יין (א) כדבר מקרי לה קודם לכן אלף טעם קידושין הללו מצינן אותה גט: נקט לה כפסיס. אחר בעילה: **הושעין משום זנות**. כלומר חולין ציאה זו בזנות: **ואין הושעין לקדושין**. להצריכה גט דלא לשם קדושין בעל לא היה יודע לה אמת. והאי הושעין דזנות לאו דווקא דמאי חששא צינא חי משום כהונה אלא גירשה היא ופסקה לה לא תתרום בה כהן לא מיפקלא אלף צינא עבירה כגון כותי חלל נתין וממזר והסג דמפרשי ביבמות וקדושין אלף צינא דנקט אין הושעין כפיפה נקט לשון הושעין כרישא: **ף פו**. שנתן לה כפסיס הושעין משום קידושין דלמא הוי כפסיס לאו אמתן צינא אלף ממנה: **כמאן אולא** בא. דלוקי רבי יוחנן כהוריק (א) מחלוקת ד"ש וצ"ה במגזר את אשתו ולגט עמו כפדוקי דתגרסי כי ד"ה גט שני כשראיה שבעלה אכל לא ראה לא חיישין: **כמאן דדברי הכל**. דכין לת"ק צין לר' יוסי אמרין היכא דלא ראה לא חיישין והיכא דראה חיישין אי לאו משום כפסיס: **מדי כפסיס קפני**. אי אצנייה לתנא כפסיס לא הוי טעי בגירסא למישייה לגמרי: **ף הושעין**. לקמיה פרך מ"א אף: **כמאן אולא** בא. דלוקי ר' יוחנן אציבא דצ"ה דהיכא דראה צריכה גט: **דברי יוסי בר' יהודה**. דלתי לת"ק לא מחלוקי בית שמאי וצ"ה הלל דצבר זה דלא שציק כ"ה וסמיס כ"ה אכל רבי יוסי סבר לה דברי יוחנן ולא כמאן דמוקי פלוגתאיה כ"ה כשלא ראה שבעלה דלא הכא כי לא ראה טילהו מודו דלא חיישין: **מאי אף**. דהא חששא דזנות לאו דווקא חששא אלף קולא היא לומר חולין אותה בזנות ואין הושעין לקדושין ור' יוסי הוי לה למימר הושעין לקדושין ואין חולין הלל צונט: **ף לא ראה כו'**. דכין שראוה שנתמסרה עד היסוד לא חולין עד צינא דכין דגייסי אהדי הושעין צינא: **דלי כהן**. דאי לת"ק אפי' ראה נמי האמר חולין בזנות ואינה צריכה גט ואי לגבי יוסי כי לא ראה נמי קאמר הושעין וסבירא ליה כמאן דמוקי והסג פלוגתאיה כשלא ראה וקמארינן כי ד"ה גט: **אנא ונכלד שיעוט**. אכל אי מת אצנא מלמא דלאו גיטא חשא אפי' שפחה ופרכין צין לר' יוסי דמשי לא אשת איש ספק צין לרבי יהודה דמשי לא אשת איש ודאי ולכי מיית היכי הוי גיטא הא לרדיוהי אלא הוי גט למפרע ששעת מסירה אס חן כל הוי גט עד לאחר מיתא: **ומשי אפר רבס**. דמיו לאו באומר מהיוס אם מתי דהיכא ודאי לר' יוסי צינא צינא מילתא דמיו זו משעת מהיוס והכל עדי פטור אלא באומר מעת שאני בעולם להוי גט הלך לרבי יהודה קמח למיתה חיל גיטא ומעיקרא אשת איש היא ורבי יוסי סבר משעת מהיוס מספקא לן דלמא זו היא שעה הסמוכה למיתה והוי גט ספק ואע"פ דחי טפי אין צריכה: **צינא פסיס**. צין מתייה למיתה: ומתמא

יש ברירה ולרובי יוסי אין ברירה: תיר ימים שבינתיים בעלה זכאי במציאתה ובמעשה יו

מסורת הש"ס

(6) (מוספסת ס"ה)
(3) (מזל חשון לקול)
מזל חשון ר"י שנת קנ"א
ד"ה (שמואל) (3) לקמן
ס"ה (ד) ראה שבעה
חוששין משום
ואין חוששין משום
קידושין ר"י ס"ה מ"ה
(6) (מוספסת ס"ה ע"ה)
(1) (דף ס"ה) (1) דף
ס"ה (1) (יבמות ס"ה)
(5) (ע"ה חוש' יבמות ס"ה)
ד"ה ב"ב (1) (1) שנת ס'
והס',

גליון הש"ס

תוֹס' ר"ח נתן לֵה בַספִּי
וּבֹ' עֲשֵׂאת וּזְמַה נִקְט. ע'
יִנְמוֹת ד' סֵט ע"ל תד"כ
לֵה פִּסְלֵק:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ר' יוסי ברבי
 יסודה לומר אף בזו
 חוששין: (ב) דש"י ד"ה
 חוששין וכו' גמ יסן ג"כ
 לקמן דף עט פ"ב:
 (ג) ד"ה כמאן וכו' בהורק
 ג"כ דף פא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] תרס"ד ד"ה נתן לה
 כספים חיששין משום זנית
 סי' אפילו ראהו וסי' עד
 קומו. ע"ן סנהדרין ד' ג
 ע"ב תוס' ד"ה ת"ל ונת
 סהן וסי' וסוד ראיתי בספר
 מחנה לאזכר ביממות ד' סא
 ע"א עמוד בזה:

מוסף רש"י

מחלוקת כשרארה
שנבעה לה. כ"ה סכרי אדם
עושה בעילתו בעילת זנות
וכל כמה דלא אמר הריני
טועל לשם קדושין לא
אמרין לשם קדושין בעל
וב"ה סכרי אין אדם עושה
בעילתו בעילת זנות (לרמח)
א. 189

מספוד רי"ד (דמש)

שכל חורש ניסן היתה
אשת איש גמורה ולא קנה
הגט אלא באותה שעה
שהיתה סמוכה למיתה
וקסבר ר' יהודה יש ברירה
ור' יוסי (3) בדאין ברירה
אלא כיון שבשעת הבעילה
היה הרבר בספק הבא
עליה מביא אשם תלוי

ע"פ שמתברר לא

[illegible]